

Sygn. akt VI Ua 13/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2019r.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gorzowie Wielkopolskim

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Tomasz Korzeń (spr.)

Sędziowie: SO Ewa Michalska

SO Marek Zwiernik

Protokolant: st.sekr.sądowy Aneta Symeryak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 maja 2019 roku w G.

sprawy z odwołania R. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.

o świadczenie rehabilitacyjne

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27 lutego 2019 roku, sygn. akt IV U 160/18

oddala apelację.

SSO Ewa Michalska SSO Tomasz Korzeń SSO Marek Zwiernik

VI Ua 13/19 UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7-05-2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił R. C. prawa do dalszego świadczenia rehabilitacyjnego po dniu 27-01-2018r.

R. C. wniosła odwołanie od decyzji, wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do wnioskowanego świadczenia.

Organ rentowy wniosł o oddalenie odwołania.

Sąd rejonowy ustalił, że R. C. pobierała świadczenie rehabilitacyjne przyznane łącznie na okres 8 miesięcy od 2 czerwca 2017r do dnia 27 stycznia 2018r. W dniu 5-03-2018r. wystąpiła z wnioskiem o ustalenie prawa do dalszego świadczenia rehabilitacyjnego z ogólnego stanu zdrowia. Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 26-04-2018r. ustaliła brak podstaw do przyznania wnioskodawcy prawa do świadczenia rehabilitacyjnego po zakończonym okresie pobierania zasiłku. Po dniu 27-01-2018r. R. C. była nadal osobą niezdolną do pracy a jej stan zdrowia rokował poprawę w ciągu kolejnych miesięcy leczenia i rehabilitacji do pełnych 12 miesięcy świadczenia rehabilitacyjnego. Na dzień wydania spornej decyzji w dniu 7 maja 2018r. nie była zarejestrowana jako bezrobotna i nie pobierała zasiłku dla bezrobotnych. Zasiłek z PUP wnioskodawczyni miała przyznany od dnia 18-05-2018r. do 13-11-2018r.

Mając na uwadze takie ustalenia Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim wyrokiem z dnia 27 lutego 2019 r. w sprawie IVU 160/18 zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał R. C. prawo do dalszego świadczenia rehabilitacyjnego, po dniu 27 stycznia 2018r., do pełnego okresu 12 miesięcy tego świadczenia, licząc od dnia 2 czerwca 2017r.

Sąd rejonowy zważył, że zgodnie z treścią art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25.06.1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2005r., Nr 31, poz. 267), świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. Nadto prawo do wypłaty świadczenia rehabilitacyjnego, przysługuje jeżeli niezdolność do pracy powstała w okresie, w którym beneficjent tego świadczenia podlegał ubezpieczeniu chorobowemu (art.1. ust.1).

W przedmiotowej sprawie sporna pozostawała kwestia, czy ubezpieczona R. C., po okresie pobierania świadczenia rehabilitacyjnego do dnia 27-01-2018r. była nadal niezdolna do pracy i czy jej stan zdrowia uzasadniał przyznanie dalszego świadczenia rehabilitacyjnego na okres przypadający po tym dniu. Celem ustalenia powyższego Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego ortopedy, bowiem wymagało to informacji specjalnych.

Opinia biegłego podlega, jak inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 k.p.c. , lecz co odróżnia ją pod tym względem, to szczególne dla tego dowodu kryteria oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej. Opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. (postanowienie SN z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001, nr 4, poz. 64). Specyfika oceny tego dowodu wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia i wiedzy powszechnej. Nadaje to pierwszorzędne znaczenie, przy tej ocenie, kryterium poziomu wiedzy biegłego. Gdy więc sąd zleca biegłemu wydanie opinii, musi mieć na względzie to, czy dysponuje on wiadomościami specjalnymi niezbędnymi dla stwierdzenia okoliczności mających istotny wpływ dla rozstrzygnięcia sprawy. Wiadomości specjalne mogą wynikać zarówno z przygotowania teoretycznego, jak i wykonywanej w danej dziedzinie pracy i nabytych stąd umiejętności oceny występujących tam zagadnień.

Sąd uznał za miarodajne dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie opinie biegłego ortopedy z dnia 10-08-2018r. i opinię ją uzupełniającą z dnia 28-12-2018r., ponieważ zostały one w ocenie Sądu wydane na podstawie bezpośredniego badania ubezpieczonej oraz po wnikliwej analizie dostępnej dokumentacji medycznej. Również specjalność medyczna i zakres wiedzy i doświadczenie kliniczne biegłego biorącego udział w wydawaniu przedmiotowej opinii były w pełni adekwatne do rodzaju schorzeń i dolegliwości zgłaszanych przez ubezpieczoną oraz w zupełności wystarczające do przeprowadzenia rzetelnej i popartej wiedzą medyczną opinii. Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania rzetelności wydanej opinii. Sąd w pełni dał wiarę temu dowodowi , uznając, iż opinia sporządzona została w sposób fachowy, zgodny z zasadami wiedzy medycznej a sformułowane przez biegłego wnioski były ze sobą spójne , stanowcze, jednoznaczne i uzasadnione w sposób logiczny. Biegły dokonał szczegółowego rozpoznania i mając na względzie przeprowadzone badanie podmiotowe i przedmiotowe oraz dostępną dokumentację medyczną i obecny stan zdrowia ubezpieczonej a w szczególności przebieg jej leczenia i jednoznacznie stwierdził, że po dniu 27-01-2018r. R. C. nie odzyskała zdolności do pracy i kwalifikowała się do przyznania świadczeń rehabilitacyjnych na kolejny okres do pełnych 12 miesięcy świadczenia. Biegły podał w opinii , że stwierdza dysfunkcję mięśnia czworogłowego w trakcie badania, więc tym bardziej występowała ona wcześniej. Biegły wskazał , że nie tylko dobra ruchomość stawu stanowi o jego wydolności. Istotnym bowiem jest także dla prawidłowego funkcjonowania stawu kolanowego, istnienie siły i dobrej funkcji mięśnia czworogłowego, co u wnioskodawczyni nie występuje. Obecnie zatem skarżąca wymaga usprawnienia funkcji tego mięśnia dla prawidłowej pracy stawu. Organ rentowy złożył zastrzeżenia do opinii biegłego zarzucając nieprawidłowe przyjęcie przez biegłego, że nie jest wymagana prawidłowość wydolności stawu kolanowego. Jednocześnie ZUS poddała w wątpliwość samo wystąpienie dysfunkcji mięśnia. W opinii uzupełniającej biegły ortopeda potrzymał swe stanowisko podkreślił, że zabiegi które przebyła badana wymagają długiego leczenia

usprawniającego. Na podstawie zatem powyższych opinii biegłego Sąd uznał dalszą niezdolność do pracy R. C. do pełnych 12 miesięcy świadczenia.

Niezależnie od powyższego, organ rentowy powołał się na treść art. 12.1. ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa – zgodnie z którym, zasiłek chorobowy nie przysługuje za okres niezdolności do pracy, w których ubezpieczony na podstawie przepisów o wynagrodzeniu zachowuje prawo do wynagrodzenia. Okresy te wlicza się do okresu zasiłkowego. Natomiast zgodnie z art. 22 ww. ustawy do świadczenia rehabilitacyjnego stosuje się odpowiednio przepisy art. 11 ust. 4 i 4, art. 12, art. 13 ust. 1, art. 14 i art. 17.

Zatem świadczenie rehabilitacyjne nie przysługuje za okres, za który ubezpieczony zachowuje prawo do wynagrodzenia. Zdaniem ZUS ubezpieczona nie ma prawa do świadczenia rehabilitacyjnego bowiem od dnia 18-05-2018r. pobierała zasiłek dla bezrobotnych. W ocenie Sądu argumentacja nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż okoliczności wynikające z w/w przepisów Sąd winien badać na dzień wydania zaskarżonej decyzji. W niniejszej sprawie nie zostało wykazane przez ZUS aby na dzień 7 maja 2018r. wnioskodawczyni pobierała jakiegokolwiek świadczenia wyłączające prawo do świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Z uwagi zatem na powyższe orzeczono jak w wyroku.

Apelację od całości wyroku złożył pozwany. Wniósł o jego zmianę poprzez oddalenie odwołania ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji..

Wyrokowi zarzucił: przepisów prawa procesowego w szczególności art. 227 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., art. 278 § 1-3 k.p.c., art. 286 k.p.c., poprzez błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegających na uznaniu, że stan zdrowia ubezpieczonej uzasadnia jej prawo do dalszego świadczenia rehabilitacyjnego oraz dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego.

W uzasadnieniu podniósł, iż podtrzymuje wszelkie twierdzenia oraz wnioski składane i podnoszone przed Sądem i instancji. Okoliczności faktyczne mające wpływ na przyznane świadczenie rehabilitacyjne, nie zostały w sposób wyczerpujący wyjaśnione. Istotny jest fakt, że biegły sądowy lekarz ortopeda podczas przeprowadzonego badania, nie stwierdził upośledzenia funkcji statycznej - dynamicznej stawu kolanowego lewego, czy istotnego ograniczenia ruchomości kręgosłupa. Opinia pomija efekt rehabilitacji w ramach prewencji ZUS z okresu 21.09-18.10.2017 r.. po którym nastąpiła poprawa stanu zdrowia i określenie normy w zakresie testu ruchu, wydolności fizycznej, czynności codziennych, siły mięśniowej i lokomocji. Należy przyjąć, że podkreślana dysfunkcja mięśnia czworogłowego uda nie wpływa u ubezpieczonej na ruchomość stawu kolanowego. Ponadto, ocena mięśni uda prawego przez biegłego (zanik o 2,5 cm) istotnie różni się od oceny dokonanej przez KLZ (1 cm). Opinia wskazująca na zaświadczenie o wskazaniach do dalszej rehabilitacji nie zawiera żadnego odniesienia do faktycznie stosowanej rehabilitacji po dniu 27.01.2018 r. Opinia uzupełniająca biegłego sądowego lekarza ortopedy stanowi powtórzenie opinii głównej i nie odpowiada na zastrzeżenie organu rentowego w trakcie postępowania przed Sądem i instancji. Sąd oddalając wniosek o powołanie drugiego biegłego sądowego lekarza ortopedy zniwelował możliwość zweryfikowania zgłoszonych w toku postępowania przed Sądem II instancji zastrzeżeń dotyczących rzeczywistego naruszenia sprawności narządu ruchu ubezpieczonej, w tym dysfunkcji mięśnia czworogłowego uda lewego. Wyżej wskazane uchybienia doprowadziły do naruszenia przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny materiału dowodowego. Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 233 k.p.c., sąd ocenia moc i wiarygodność zebranego materiału dowodowego według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zgromadzonego materiału dowodowego, a więc jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności. W niniejszej sprawie reguły swobodnej oceny dowodów nie zostały przez Sąd I instancji zachowane.

Ubezpieczony nie ustosunkował się do apelacji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne i rozważania prawne sądu I instancji.

W apelacji pozwany zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego (KPC), których brzmienie jest następujące:

art. 227. Przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie.

art. 233. § 1. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

art. 278. § 1. W wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii.

§ 2. Sąd orzekający może pozostawić prawo wyboru biegłego sędziemu wyznaczonemu lub sądowi wezwanemu.

§ 3. Sąd oznaczy, czy opinia ma być przedstawiona ustnie, czy na piśmie.

art. 286. Sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych.

Zawarty w apelacji zarzut nieprawidłowych ustaleń faktycznych nie zasługuje na uwzględnienie. W myśl art. 233 § 1 KPC sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna ona odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

Sąd w dokonanej przez sąd rejonowy ocenie dowodów przekroczenia granic swobody wyrażonej w art. 233 KPC nie dopatrył się. Sąd prawidłowo ocenił opinię biegłego J. B.. Biegl wskazał na konieczność dalszego usprawniania kończyny w zakresie mięśnia czterogłowego uda. Okoliczność, że ocena pozwanego jest odmienna od oceny biegłego nie dowodzi w żaden sposób nierzetelności opinii. Gdyby tak miało być ustawodawca wskazałby, że ocena orzeczników pozwanego w postępowaniu administracyjnym jest wiążąca dla sądu.

W jaki sposób sąd miałby naruszyć art. 278 § 2 i 3 KPC pozwany nie wskazuje. Zgodnie z art. 217 § 3 KPC Sąd pomija twierdzenia i dowody, jeżeli są powoływane jedynie dla zwłoki lub okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione. Sąd rejonowy prawidłowo uznał, iż okoliczności sprawy są dostatecznie wyjaśnione (choć, wbrew stanowisku pozwanego, nie oddalił wniosku o powołanie kolejnego biegłego). Sąd nie jest związany wnioskami dowodowymi stron. Tym samym zarzut naruszenia art. 278 § 1 i art. 286 KPC nie jest zasadny. Sąd okręgowy oddalił wniosek o powołanie kolejnego biegłego, albowiem okoliczności sprawy zostały wystarczająco wyjaśnione.

Wskazane przez sąd podstawy prawne przyznania świadczenia rehabilitacyjnego, określone w ustawie z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.2019.645) nie budzą wątpliwości.

Mając powyższe na uwadze apelację oddalono (art. 385 KPC).

SSO Ewa Michalska SSO Tomasz Korzeń SSO Marek Zwiernik